

sení jest zřejmé, že se tak má státi až po vyslechnutí stran. Ježto jde o otázku zastavení výkonu povolené exekuce, jest tu použití příslušných ustanovení exekučního řádu, jež platí o zastavení a odložení exekuce, i když jest vedena na základě titulu vzešlého v řízení nesporném. Platí tu tedy předpisy § 527 odstavec druhý c. ř. s. a § 78 ex. ř., podle nichž rozhodnutí, o jaké tu jde, může býti vzato v odpor jen, bylo-li v něm ustanoveno, že výkon příkazu uděleného první stoličce má býti předsevzat teprve, až by nabylo právní moci. Napadené usnesení však výhradu právní moci neobsahuje, pročež dovolací rekurs proti němu není přípustný a bylo jej podle § 526 druhého odstavce c. ř. s. a § 78 ex. ř. odmítnouti.

Čís. 13403.

Poplatek při prodeji věcí movitých, byla-li o tomto právním jednání zřízena právní listina, by tvořila důkaz proti zciziteli (čl. 1 A 2 pol. tar. 65/95 A 1), jest jen poplatkem listinným, nikoliv poplatkem z převodu majetku a neplatí o něm ustanovení § 72 popl. zák.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 172/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost nepřikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí poplatek z prodeje živého a mrtvého inventáře. Rekursní soud poplatek přikázal. Důvody: Soud první stolice nepřikázal přihlášenou pohledávku berního úřadu z převodu živého a mrtvého inventáře v ceně 640.894 Kč ze smlouvy, která byla uzavřena dne 27. července 1931 mezi dlužníky a manžely S-ovými, vyměřený na 9.390 Kč proto, že bylo nesporně zjištěno, že svršky, které byly prodány ve veřejné dražbě, nejsou příslušenstvím nemovitosti. Z toho odůvodnění vyplývá, že soud první stolice vychází z názoru, že převodní poplatek jen tehdy požívá výsadního pořadí, týká-li se nemovitostí, ale že nepožívá této výsady, jde-li o převod věcí movitých, jak tomu bylo v souzeném případě. S názorem tímto soud rekursní nesouhlasí, neboť jest v rozporu s ustanovením § 72 cís. pat. ze dne 9. února 1850 čis. 50 ř. zák., podle něhož poplatky z majetkového převodu váznou na věci, která jest předmětem převodu, a přicházejí přede všemi pohledávkami z titulů práva soukromého. Nečiní se rozdíl, zda jde o převod věci movité, či věci nemovité. Podle ustanovení § 268 ex. ř. přísluší i při rozvrhu výtěžku z dražby věcí movitých přednost pohledávkám, které požívají zákonného práva zástavního, mezi tyto pohledávky náležejí poplatky z převodu movitostí (§ 72 poplatkového zákona ze dne 9. února 1850 čis. 50 ř. zák. a min. nař. ze dne 3. května 1850 čis. 181 ř. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Berní úřad domáhá se přikázání přihlášené pohledávky v pořadí výsadním z důvodu, že prý jde o poplatek z převodu majetku, jenž podle § 72 cís. pat. čis. 50/1850 ř. zák. vázne na věci, jež jest předmětem

převodu. Jak patrně z platebního rozkazu ze dne 28. července 1932, byl poplatek, o který jde, vyměřen z písemné dohody ze dne 24. července 1931 sjednané mezi dlužníky a manžely S-ovými pokud měla za předmět kup inventáře, nyní v dražbě prodaného. Šlo tedy o kup věci movitých, jež nepodléhá, jak tomu je podle čl. 1 A popl. zák. při prodeji věci movité, již sám o sobě poplatku, nýbrž podle § 1 A 3 popl. zák. jen tehdy, byla-li o tomto právním jednání zřízena právní listina, by tvořila důkaz proti zřizovateli. Poukazuje-li již tato různost předpokladů zřejmě k tomu, že ani právní povaha jednak poplatku, jemuž je podroben úplatný převod nemovitostí, jednak poplatku, o němž se zmiňuje § 1 A 3 popl. zák. ve příčině prodeje movitých věcí, není totožná, jde to zcela jasně na jevo z příslušných položek tarifu poplatkového zákona. Jest tu především poukázati k položce 106/57, jež pod heslem převody majetku upravuje jen poplatek za převod práva vlastnického k nemovitým věcem úplatným právním jednáním (bod A 2), kdežto v příčině úplatného převodu práva vlastnického k věcem movitým se odkazuje na jiná hesla. Zejména však jest poukázati k položce 65/95, jež pod heslem kupní smlouvy přesně rozlišuje mezi smluvní listinou a právním jednáním samým, v prvním směru pak zpoplatňuje jak kupní smlouvy týkající se věci movité tak i smlouvy týkající se věci nemovité, v druhém směru však jen kupní smlouvy o věcech nemovitých. Z toho patrně, že předmětem poplatku, jde-li o kup věci movité, je jen zřízení právní listiny, nikoliv jednání samo, jímž se vlastnictví převádí, takže poplatek uvedený v čl. 1 A 2 pol. tar. 65/95 A 1 je jen poplatkem listinným, postihujícím zájem stran na zřízení listiny, aby byla důkazem o uzavřeném právním jednání, nikoliv poplatkem z převodu majetku. Proto nepatří o něm ani ustanovení § 72 popl. zák. a prvý soud tudíž nepochybil, uznáv uplatňovaný nárok berního úřadu na přikázání přihlášené pohledávky v pořadí výsadním za neoprávněný.

Čís. 13404.

Exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř. a § 72 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., jest i doložkou vykonatelnosti opatřený výkaz Pensijního ústavu soukromých drah, v němž jest pojistně matematicky vypočten nedoplatek na dlužníka připadající, kterým má přispěti na úhradu pojistného břemene. Lhostejno, že se nedoplatek žádá na dlužníku najednou, nikoliv po částech.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 193/34.)

K návrhu Pensijního ústavu soukromých drah v Brně povolil soud první stolice proti firmě exekuci na základě výkazu nedoplatků. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle předloženého výkazu nedoplatků, tvořícího exekuční titul, dluží povinná strana vymáhající straně na pojistně matematickém schodku 56.754.65 Kč. Jde o to, je-li takový výkaz nedoplatků vůbec platným exekučním titulem ve smyslu § 1 ex. ř. Podle § 4 odst. (1) vl. nař. ze dne 9. února 1933 čís. 33 Sb. z. a n. platí o obsahu pojištění s odchylkami, stanovenými tímto nařízením, ustanovení §§ 4—72 pensijního zákona. Podle